

V y s v ě t l e n í

činnosti dne 5.května 1945 u budovy rozhlasu.

Dne 5.května 1945 jel jsem elektrikou č.7 asi ve 12.30 hodin z Prahy III na Žižkov.Cestou jsem viděl,že Václavské náměstí jest vyklizováno něm.vojskem.Německá policie střílela a házela kouřové bomby.Když jsem přijel domů,slyšel jsem z přijímače několikrát opakovanou výzvu,aby četnictvo,policie ,prostě každý Čech se dostavil do rozhlasu,kde jseu čeští lidé vrážďeni německými gestapáky.Jelikož jsem měl voj.stejnokroj uschovaný -byl jsem vyšetřován něm.policií - rozběhl jsem se k rozhlasu v civilním oděvu.K budově jsem se chtěl dostat Římskou a pak Balbínovou ulicí,kde se střílelo,ale přes to se tam kupili zvědavci.Na pravém rpuh Římské a Balbínovy ulice viděl jsem státi něm.vojína /policistu/,který střílel směrem k rozhlasu. Lidé se začali tisknout ke zdím domů.Bylo třeba tohoto policistu /vojína /vyříditi.Vypůjčil jsem se od tam stojícího elektrikáře tyč k přehazování špiček elektr.kolejí.S touto tyčí jsem se přiblížil k vojínovi podle zdi domů a v okamžiku,když nabíjel pušku,jsem jej udeřil přes pravou ruku /na hlavě měl přílbu/ a druhou ranou jsem jej srazil k zemi.Ovšem neobešlo se to bez kopání a pod.Mezi tím však několik mladých lidí se již tahalo o pušku.Zmíněnému vojínovi jsem odebral 10 nábojů ze sunky a v tom však jsem zahlédl druhého vojína, který po mne vystřelil.Na štěstí mne rána nasáhla,ale zasáhla děvče, které do ležícího vojína snad kopalo.To se událo vše v malém okamžiku.Vystihl jsem,že druhý vojín se na mne chce vrhnouti, s vypětím všech sil jsem ho udeřil železnou tyčí tak,že mne v ruce zůstalo jen dřevěné držadlo tyče.Došlo ke rvačce,při které jsem utrpěl ránu do hlavy nad pravý spánek,byly mne pohmožděny prsty pravé ruky,potrhan oděv.V tahanici jsem se zmocnil pušky,vojín zůstal ležet na ulici.V pušce byly jen 3 náboje V tom již zasahovali do boje četníci,strážníci a několik vojínů býv. vládního vojska, a také začala střelba do ulic z okolních domů,hlavně z obou rohových domů ulice Římské a Balbínovy. Po vyzvání četníkem,j sme vnikli do protějšího domu /proti řeznictví/, azmíněný četník střílel do oken protějšího domu,odkud bylo stříleno,zatím já pro nedostatek nábojů jsem mu krgl záda. Do těchto oken,odkud střílel četník,bylo též stříleno z ulice -asi v domění že jde o němce- ale beze škody,snad jen z pistope.Zapoměl jsem podotknouti,že v době,těsně před zásahem četnictva ,byla v Balbínově ilici stražena pouliční lucerna,z které unikal plyn,ale brzo plyn unikající zapálen,takže plyn byl zneškodněn.Po určité době byl četník zraněn lehce do hlavy nábojem, ale zároveň do obličeje roztráštěným okenním sklem.Obvázal jsem ho jeho vlastním kapesním obvazem a dopravil dolů k domovníkovi.Na ulici jsem se opět připojil k bojujím,kte jejich část se chystala vniknouti do budovy rozhlasu přes střechy.Mně docházely náboje,

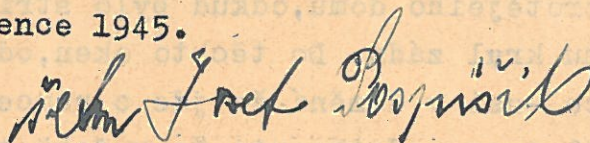
kterých byl citelný nedostatek; ptal jsem se strážníka, který měl jen pistoli, kde bych získal náboje. Podotýkám, že nejsem Pražan, a v těchto místech jsem byl úplně cizí. Ten pokrčil jen rameny, a v tom okamžiku klesl raněn mladý člověk téměř uprostřed Balbínovy ulice. Se Strážníkem jsme ho odnesli několik kroků k domu, řekl jsem, že ho ošetřím, tedy strážník si vzal moji pušku, raněného jsem pomocí jednoho člověka donesli do domu, kde jsem ho obvázel obvazy z domácí lékárničky. Jelikož se jednalo o vážné zranění pravé strany prsou, opatřil jsem nouzová nosítka, kam jsme raněného položili, ve Slezké ulici jsem zastavil malé mákladní auto, a raněného i četníka jsem dopravil do Švehlovy koleje. Zraněný četník byl prý - podle informace na ošetřovně ve Švehlově koleji - převázán a poslán příležitostně autem dolů do Prahy - zraněný, ve kterém prý byl zjištěn MUC Pelant ze Strašnic? prý byl odevzdán do Vinohradské nemocnice.

Vrátil jsem se i s autem zpět do Slezké ulice, šel jsem znovu do Balbínovy, ale zdálo se, že boj plevil. Jelikož jsem ne měl ani zbraň, ani náboje, vrátil jsem se domů - bylo to mezi 18 až 18.30 hodin večer, umyl jsem se, ošetřil ránu na ruce, převlékl jsem se do stejnokroje, který mi zatím manželka připravila z úkrytu a dal jsem se k dispozici Národnímu výboru - tehdy p. plk. Žilka? a byl jsem prozatímně přidělen k převážení a předvádění Němců.

Pravdivost tohoto vysvětlení potvrzují vlastnoručním podpisem, prosím, jestli se snad vyskytly difference v čase, aby byly omluveny, jelikož za daných okolností nebylo možno přesně určovat čas, dále byl jsem v občanském oděvu, který mně byl na několika místech při zápase roztrhán, byl jsem udeřen nějakým tvrdým předmětem do hlavy, puškou pak přes prsty pravé ruky, ztratil jsem klobouk a to vše jistě nepřispělo k časové informaci a informaci vůbec.

Šel jsem k rozhlasu proto, abych podle svých skromných sil pomohl, pomohl našim lidem, kteří byli v tísní, a myslím že podle svého čistého svědomí, co bylo v mých silách jsem vykonal, nejenom 5. května, ale i všechny dny příští. O nějakém potvrzení jsem neměl ani potuchy.

V Praze, dne 10. července 1945.

Josef Pospíšil,

št. rotmistr pom. zdrav.

Voj. zdravotnický sklad 1 v Praze XII, pivovar.

Bydliště: Praha XI, Sudoměřická 29.